

Lower Danian are so significant, that the identity of both boundaries cannot be denied. Moreover, both the Ma and the Fiskeler, are regression-transgression zones of equal thickness, containing both identical remains: shells, shark-teeth, coprolites, glaucomitic grains, reworked Foraminifera, parts of Echinids, etc. At both formations, the one in Holland, the other in Denmark, the gap in sedimentation must have been a very short one.

BOEKBESPREKING

De geslachten der Agaricales (plaatjeszwammen en boleten) door G. L. van Eijndhoven. No. 34 der wetensch. mededelingen van de K.N.N.V. Prijs f 2.75 (postgiro 13028 Bureau K.N.N.V., Hoogwoud).

Voor het eerst sedert haar oprichting in 1909 heeft de Ned. Myc. Ver. in 1952 op de paddenstoelentoonstelling in het Natuurhistorisch Museum te Maasticht bij de rangschikking van het materiaal niet meer de systematiek gevolgd van de grondlegger der mycologie, de Zweed Elias Fries, doch de modernere zienswijze van de Franse school, meer speciaal die van Konrad et Maublanc. Er was alle reden voor de nieuwere opvattingen te volgen. Door de anatomische en cytologische onderzoekingen van mycologen als Fayod, Patouillard, Heim, Karsten, Maire, Kühner en Romagnesi was het duidelijk geworden, dat het oude „gemakkelijke” systeem niet langer kon voldoen. Het berustte alleen op uiterlijke kenmerken, waardoor verwante vormen van elkaar gescheiden werden, niet-verwante bij elkaar werden gebracht.

De heer van Eijndhoven, die reeds vroeger in „Fungus” tabellen had gegeven volgens de oude school, publiceerde bij gelegenheid van bovengenoemde tentoonstelling in het Natuurhistorisch Maandblad tabellen voor het determineren van de geslachten der *Agaricales* naar Konrad et Maublanc. Tegelijkertijd verscheen in „Fungus” een uitvoerige bespreking van deze nieuwere systematiek door Dr. R e i j n d e r s, waarbij deze tevens een vergelijking maakte met de taxonomie van Singer (gepubliceerd in 1949). Na in verschillende Europese landen gewerkt te hebben, was Singer thans in Amerika werkzaam.

Het systeem van Singer wijkt in niet onbelangrijke mate af van het Franse: niet alleen vele andere soortnamen, maar ook vele andere (en aanzienlijk méér) genusnamen, totaal andere opvattingen omtrent verschillende genera, enz.

Moser (1953) nam het systeem van Singer als grondslag voor zijn „Kleine Kryptogamenflora von Mitteleuropa” en Van Eijndhoven op zijn beurt heeft zich weer in hoofdzaak gebaseerd op de geslachtenindeling van Moser voor het samenstellen van zijn nieuwe tabellen. Wie beide werkjes (het 7 jaar geleden gepubliceerde en het thans verschenen) naast elkaar legt merkt aanstonds, al zijn beide volgens hetzelfde principe bewerkt, het (helaas!) enorme verschil in nomenclatuur. Schrijver heeft niet gepoogd een zuiver weten-

schappelijke tabel te ontwerpen. Zijn werkje is vooral bedoeld om beginners op weg te helpen en als zodanig is het zeker geslaagd. Microscopische kenmerken heeft hij zoveel mogelijk vermeden, evenwel toch hier en daar moeten gebruiken. Het boekje ziet er goed verzorgd uit en is zoals we van Van Eijndhoven kunnen verwachten met grote zorgvuldigheid bewerkt.

Toch zijn er in de uitgangen van enkele soortnamen onnauwkeurigheden ingeslopen (waarschijnlijk onder invloed van voorafgaande synoniemen: *Coprinus disseminata*, *Hygrocybe coccineus*, *Leucocoprinus lutea*, *Collybia peronatus*, e.d.) Vijf uitstekende platen van Middelhoek verhogen de waarde van het boekje.

„Voor determinatie op moderne leest zijn de boeken van Moser en van Kühner en Romagnesi aan te bevelen, maar hun genusindeling loopt niet altijd parallel”, aldus de Schrijver. Juister ware het wellicht te zeggen: loopt heel vaak niet parallel.

Men krijgt de indruk, dat, wat het aantal genera betreft, de Franse auteurs naar een zekere „matiging” streven. Enigszins met spijt (dunkt me) stelt Huysman vast, dat door Kühner en Romagnesi in hun „Flore analytique” (1953) bij de opstelling der genera getracht is „een middenweg te houden tussen datgene, wat praktisch scheen en wat wetenschappelijk verantwoord was” en het komt hem voor, dat die middenweg vaak wel heel sterk naar de richting van het praktische devieert. Alle boleten b.v. nemen zij weer op in het genus *Boletus*. Vele genera door Kühner vroeger zelf opgesteld, kunnen het thans hoogstens tot de rang van subgenus brengen.

Ook Roger Heim (in *Les champignons d'Europe*, 1957) heeft niet veel op met wat hij noemt „les mycologues pulvérisateurs”. Toch stelt hij zelf zo onderdehand weer 2 nieuwe genusnamen voor: *Hodophilus* (foetens, atropunctus) en *Hygrophana* (mutabilis).

Men zal dienen af te wachten wat er uit beide systemen groeien zal. De heer Van Eijndhoven is de actieve voorzitter van de Ned. Myc. Ver. Zal haar tijdschrift „Coolia” nu voortaan de nomenclatuur van Singer volgen? Een wat zal het nieuwe tijdschrift „Persoonia” van het Rijksherbarium doen? Afwachten!

M.

Die Evolution der Organismen, 2e druk; onder redactie van Gerhard Heberer in 6 afleveringen (1954-1959) verschenen; Gustav Fischer, Stuttgart. 1326 p.

Nu dit boek, zoals gewoonlijk veel later dan aangekondigd was, compleet is, zij herhaald wat in een bespreking van de eerste afleveringen werd opgemerkt: het is een boek voor vak-biologen, dat op hoog peil staat en een enorme literatuur refereert.

De evolutie wordt echter zeer eenzijdig vanuit het standpunt van de selectiehypothese bekeken en de schrijvers doen zich zoveel moeite om de evolutionisten, die het met deze verklaring niet eens zijn, te bestrijden, dat men de indruk krijgt, dat zij zelf in hun hart toch niet zo overtuigd zijn als ze de lezer zouden willen doen geloven.

Opvallend is in dit Duitse boek, dat de schrijvers veel angelsaksische en hier en daar zelfs Franse literatuur citeren. Overigens de de betoogtrant zo Duits als dat maar kan.

H. H. Kreutzer.